

Zoo? zei ik, maar ik vind dit eigenlijk al mooi genoeg. Ik begeer niet meer. Stil, zeide de sersant, daar gaat het gordijn op!

Mensch, mensch! Wat je toen zag — nu dat zal ik van mijn levensdagen niet meer zien. Daar zag je nu een heel dorp op z'n Zondags, en alle menschen in d'r beste kleedij. Erg bont, met wit en groen en geel en rood.... maar de sersant die zei, dat het was een dorp in Italië, en daar bennen ze nogal kleurig van natuur, dat is zoo.

En zingen? Ja, het was heelemaal Italiaansch. Dat heele dorp was aan het zingen, en allemaal te gelijk, tot dat eindelijk — toen kwamen er een paar naar voren, die konden het beter dan de anderen, dat kon je wel merken, want de anderen begonnen zich langzamerhand stil te houden, en het duurde niet lang, of ze bleven heelemaal alleen over, want de rest van het volk trok allemaal weg achter de huizen die je er zag.

„Wat's dat nou?” zei ik tegen de sersant, „wat moeten die twee nou?”

Ja, nou begon de sersant me dat uit te leggen. Kijk, zei hij, dat moet je nu zoo begrijpen: die twee, dat kun je wel merken, die hebben het op mekaar verzien.

Ja, zei ik, dat zien ik wel, ze maken een lawaai als of Jeruzalem in de brand staat.

Ja, zei de sersant, dat is van wege de opgewondenheid, want nu merken ze, dat ze allebei er precies gelijk over denken.

Nou, zei ik, maar dan is de zaak immers in orde.

Neen, zei de sersant, dat niet, want we zijn pas in het begin van het stuk. Nu komt zoo meteen de koningin of zoo een, en die wil die jonge officier hebben.... Zie je, die eene dat's een officier.

Zoo, zei ik, dat zou je niet zeggen, hij heeft zooveel van die strikkerij om z'n hals, 't lijkt meer op een dansmeester of zoowat, of zoo een van de kermis.... Maar ah, wacht, daar komt de koningin aan....

Ja, zei de sersant, dat is ze. Ze staat te luisteren, wat die anderen zeggen.

Ja, zeg ik, dat geloof ik ook....; 't is een knappe vrouw. Ik voor mij, zou zeggen, ik had haar liever, dan dat schrale vrouwspersootje, waarmee die officier aan het diverteeren is. Die koningin, die zou mij erg lijken, dat's een flinke, stevige vrouw. Ik mag ze wel zoo.... stil! huila! wat's dat nou voor een spektakel? Daar begint de koningin ook te zingen. Nou begrijp ik toch niet, dat die anderen daar niks van merken. Ze kijken geen eens om, wie er is.

„Ze hooren het niet” zei de sersant.

Ik zeg: Wat!? En ik hoor het hier!

Ja, zei de sersant maar dat verbeeldt zich maar zoo.

Nou, vooruit dan maar, zei ik. Maar ik wou toch maar, dat de zaak een beetje meer tot klarigheid kwam, want dat lawaai van ieder op z'n eigen gelegenheid, begint me eigenlijk hard te vervelen. Ik hoor liever de heele muziek.

Nu, dat duurde niet lang, of het kwam ook zoover. Ze kregen de koningin in de peiling, en toen begonnen ze drie aan drie tegen mekaar en dan weer